

Lluís Gavaldà

El rock del pare primerenc

«La imbecil·litat del pare primerenc no té límits», proclama el líder d'Els Pets, Lluís Gavaldà, després d'haver compost la que fins ara és la seva lletra més llarga, el llibre «Estic prenyat», on carrega contra tots els tòpics de la paternitat i del qual ja se n'han venut deu mil exemplars.

XEVI SALA. Tarragona

● **Com està el seu fill?**

– «Doncs el nen està en una edat que difícilment serà superable...»

Preguntar com està el seu fill al líder del grup de rock català de més èxit en plena gira pot semblar estrany però resulta que la paternitat ha dut Lluís Gavaldà a escriure un llibre, *Estic prenyat* (Campana), que ha sortit al carrer l'any en què el grup commemora l'onzè aniversari de *Bon dia*, el disc català més venut de la història. Gavaldà completa la resposta:

– «El meu fill està a punt de fer tres anys amb una capacitat de dur-te la contrària i de polemitzar amb tu que és increïble. I a més a més en aquell punt on encara es pensa que son pare és un superheroï i es deixa abraçar i petonejar. En resum, en una d'aquelles etapes en què el nen és una droga tan dura tan dura que per sort la naturalesa crea l'adolescència que fa possible que arribi un punt que pensis que no és tan dolent que el nen marxi de casa. Jo penso que l'adolescència està creada per a això: perquè el pare no quedi *acigalat*, perdut per sempre més.»

8

ROQUE
TRAYE

Lluís Gavalà
a les escales
de la catedral
de Tarragona.

FOTOS:
JUDIT FERNÁNDEZ

La diferència entre el Moisès i el bressol

– És tan o més difícil escriure un llibre que una cançó però és més difícil llegir un llibre que escoltar una cançó. Quines expectatives té?

– «No és un llibre amb vocació de guanyar cap premi literari ni de tenir grans vendes. És més aviat un llibre de llarg recorregut que a molta gent, sobretot si hi ha algun home que queda embarassat, segurament li vindrà de gust llegir. Si llavors diu: 'Ostres, això m'ha passat a mi', ja estic satisfet.»

– Ja sap quina diferència hi ha entre el moisés i el bressol?

– «Sí, si no m'equivoco, el moisés és allò que està tan enfonsat que quan hi poses el nen a dins agafes un pinçament d'esquena. El bres-

sol és una mica més adaptable a la teva columna vertebral, però vaja no n'estic pas segur del tot.»

– Qui ha fet més mal, la Supernanny o el doctor Estivill?

– «El doctor Estivill el conec i a més és músic. Déu me'n guard, de culpabilitzar-lo de res. No comparteixo gaire la seva filosofia però el respecto profundament. En canvi la Supernanny és una mica el paradigma del que més odio a l'hora de veure gent suposadament especialitzada a criar nens. Aquesta espècie d'institutriu rottenmeieresca que ho té tot molt clar, sempre una solució meridiana basada sempre en normes i disciplines. La paternitat no és tenir-ho tot clar. La paternitat és

no tenir res clar i intentar sobreviure amb dignitat.»

– Quin profit n'ha tret, de la llicenciatura de filologia anglo-germànica?

– «Per guanyar-me la vida és evident que no, però a mi la filologia m'apassiona i m'agradaria pensar que m'ha servit una mica a l'hora d'escriure les cançons.»

– És un gran aficionat a les bandes sonores. Ennio Morricone o Bernard Hermann?

– «Tots dos, potser Hermann és més eclèctic i a més jo sóc molt hitchcockià, però Morricone ha fet bandes sonores referents: *Hi havia una vegada Amèrica*, de Sergio Leone, és una pel·lícula de capçalera.»

103478-932078/LGA

A WORLD OF PORCELAIN
E-mail: pordamsa@pordamsa.com
www.pordamsa.com

GiftIdeas

principi continuïtat, però ha estat un rodatge molt especial i bonic amb un equip molt maco. Vint programes amb un llenguatge diferent.»

– També l'hem pogut sentir a Catalunya Ràdio, concretament al programa *Eduqueu les criatures*. No es deu estar encasellant, o es tracta d'aprofitar bé les circumstàncies personals?

– «És que tot ha vingut rodats. En principi jo tenia pensat només la col·laboració radiofònica de cinc minuts cada vegada. No tenia pensat en absolut fer el salt a la televisió però en *Capde* m'ho va demanar. El programa de la tele és una mica fill del programa de la ràdio; ara bé, no crec que jo em dediqui molt més temps a exercir de pare primerenc. No vull ser el Supernanny català. Sóc cantant i em dedico a la música. Potser, a diferència d'altres músics, en el temps que no dedico a la música m'agrada fer altres coses que escoltar música.»

– També l'hem vist al *Picallretes*. Té algun altre projecte previst per a la televisió?

– «Tot això de les televisions han estat coses que m'han vingut donades, que m'han proposat i he fet més aviat com a repte personal i com a experiència de veure com me'n sortia que no pas com una meta o projecció de futur. Això no vol dir que si em surt alguna altra cosa i em resulta interessant, la faci.

Tant en el *Picallretes* com en el *Qui els va parir!*, la principal

«Si el nen està tot el dia aferrat a la mamella, què ha de fer el pare? Fer vídeos per tenir-ho de record?»

«Amb el meu fill fem grans duets tipus Simon i Garfunkel que naturalment estan reservats a la videoteca familiar»

raó per la qual vaig dir que sí era perquè no m'obligaven a fer cap paper, és a dir, he fet de Gavaldà. I és l'únic que demano, poder fer de mi. El *Picallretes* tenia a veure amb la llengua i amb el públic juvenil i jo sóc filòleg i he tractat el públic juvenil des de dalt dels escenaris, amb el grup. I això altre senzillament tenia a veure amb les meves experiències paternals.»

– Ja sabem que el seu fill no es diu com vostè (al llibre desaconsella clarament repetir noms), però no sabem si li agradaria que es dediqués a la mateixa professió del pare.

– «A mi el que m'agradaria és que el meu fill (això vaig sentir que ho deia una vegada l'Empar Moliné i com que em va agradar ara li ho robo) tinguis alguna passió a la vida. Si la seva passió és la música, fantàstic, i si és sexar pollastres, doncs també. Si aconseguix això, ja estaré satisfet. El món de la música no és que sigui dur, és que és difícil, cada vegada n'hi ha més que s'hi volen dedicar i és difícil viure'n. Haig de dir que no para de cantar en tot el dia i que això és molt gratificant. Fem grans duets tipus Simon i Garfunkel que naturalment estan reservats a la videoteca familiar i de fet entona més que son pare, la qual cosa no és gaire difícil.»

– L'ha acompanyat en la gira d'aquest any?

– «El nen encara és molt petit per quedar-se als concerts, però les proves de so sí que les

ca. Deu ser que vostè és més sincer que la majoria dels pares quan ho expliquen.

– «Jo no pretenia fer una pel·lícula de Hollywood, per això de bon principi aviso els futurs pares que quan els arriba la notícia no sonen ni violins ni res de Mozart. És una cosa bastant més prosaica. I sobretot, si ets un pare que has trigat una mica a decidir-te, tampoc és una cosa que sigui pim-pam. Abans de la gran notícia hi ha bastants decepcions i fiascos.»

– Ja li avanço que hi haurà alguns paràgrafs que les feministes no aplaudiran, com aquell en què descriu l'al·letament i el presenta com una imatge que vostè defineix com a *orangentana*.

– «Està fet una mica per provocar, ho he de reconèixer, però és que jo me'n cardo, d'aquestes dues tendències que hi ha avui en dia. Sembla que només hi hagi dues maneres d'enfocar la paternitat. Una és l'estivillana, que jo anomeno d'estil nacionalsocialista, segons la qual el nen és un hámster que s'ha de domesticar com un animaló i que l'únic que pretén en definitiva és que el nen no faci de nen. És a dir, que digui papa, mama, t'estimo i que tota la resta no ho faci. L'altra, que seria la de la criança natural que en diuen (com si les altres fossin artificials), és la que diu que en el fons la dona està dissenyada i creada per alletar i que s'ha de deixar de roman-

ços, que en el fons és un primat i per tant ha de donar el pit i ser fecundada com es feia fa mil anys. En la criança natural sempre hi ha un element que queda especialment desplaçat: l'home. Si el nen està tot el dia aferrat a la mamella, què ha de fer el pare? Fer vídeos per tenir-ho de record? És aquí on dic que si el referent de la mare és l'*orangentana*, el del pare hauria de ser el simi i, per què no?, el King Kong que es dedica a escampar la llavor entre les dones del barri.»

– A la televisió ha acabat *Qui els va parir!*, que ha presentat conjuntament amb Carles Capdevila. Tornaran amb una segona temporada?

– «El programa no tindrà en

300M2

+ DE 60 ANYS D'EXPERIÈNCIA
SERVEI DE REPARACIÓ
TOT PER A LA TEVA PASSIÓ

RECANVIS BICI I MOTO
BTT
ACCESSORIS
ROBA ESPORTIVA

OLYMPIA
C. Esperança, 12 - 17800
FIGUERES (Girona)
Tel. (+34) 972 503 858 - Fax (+34) 972 503 857
e-mail: motobici@olympiagrup.com

SHIMANO **SPECIALIZED** **D'NEB/MTX** **ACROS** **TIBBICO**

1015448345150

Parlem a les escales de la catedral de Tarragona, la ciutat on l'entrevistat viu des de fa vint anys. Ve del gimnàs, una disciplina imprescindible si tens quaranta-cinc anys i la gira de concerts et porta arreu dels Països Catalans. «Visc a la Part Alta, i per als que no ho sàpiguen convé dir que, aquí, del nucli antic en diem la Part Alta», aclareix. Li agraden les ciutats on encara es pot anar a peu pertot arreu, una preferència ben lògica tractant-se d'una persona que no té carnet de conduir, i assegura que sempre fa venir a Tarragona els periodistes que el volen entrevistar perquè és la seva manera de combatre el centralisme, provinguin d'on provinguin.

– Llegint el seu llibre fa la sensació que s'ho va passar més bé escrivint-lo que no pas durant el procés mateix de la paternitat.

– «Escrivint m'ho vaig passar molt bé però la paternitat encara és més interessant. El que passa és que sempre tens tendència a exagerar els moments complicats, sobretot si el fas en clau irònica.»

– El dedica a la seva dona, però és un pare que es rebel·la contra el paper secundari que sovint ens adjudiquen, que reivindica que els pares hi som per a alguna cosa més que per fer nosa.

– «Sí, aquest llibre és fruit de la realitat del pare d'avui en dia. La figura del pare absent de la casa ha quedat una mica enrere i, com més va, els pares en general tenim més ganes

«Quan una parella queda embarassada, el primer que fa és anar a una llibreria. Aleshores trobes cinquanta guies adreçades a la mare i cap per al pare»

«El primer lloc on t'adones que ets un element aliè és en la visita al ginecòleg»

d'implicar-nos en aquest procés i moltes vegades ens trobem una mica desubicats per aquesta espècie de simbiosi que hi ha entre la mare i el fill, que és absolutament meravellosa però també desconcertant. Ens costa trobar el nostre lloc en aquest engranatge. Vulguis que no, quan una parella queda embarassada, el primer que fa és anar a una llibreria a buscar un llibre. Aleshores trobes cinquanta guies adreçades a la mare i cap per al pare. Bé sí, hi ha una un annex de tres planes que l'autor o autora ens dedica en un moment de magnanimitat on es diu: cuida molt la mare i fes-li cas en tot. Des del punt de vista masculí, la paternitat té punts complementaris i necessaris de saber.»

– És com si no existíssim, vaja. Això es nota molt a les visites al ginecòleg, del qual vostè no sembla guardar gaire bon record.

– «No. Cada vegada que parlo del ginecòleg entre parèntesis recordo que és aquell senyor que et fa el mateix cas que a la merda. El primer lloc on t'adones que ets un element aliè i una mica alienígena és en la primera visita al ginecòleg, quan veus que ell només s'adreça a la teva dona i tu ets aquella persona estranya que fa preguntes estúpides que ell no es digna a contestar.»

– El llibre comença quan la seva dona li fa saber que estan embarassats. És un moment desposseït de tota èpi-

El català tossut

– Aquesta és la pregunta que diu que li fan més sovint però és un bon senyal que encara la hi puguin fer: no cantar en castellà continua sent una decisió ferma i política?

– «Jo no la veig com una decisió política, jo la veig com una decisió ètica. És a dir, quan tu comences a exercir una feina has de tenir clar en quina llengua la fas i quina és la situació d'aquesta llengua. És un exercici de cinisme cantar en català i no ser conscient que aquesta opció ajuda, vulguis o no, a normalitzar la teva llengua.»

– Al llibre també hi ha alguna referència política, per exemple a l'Estatut.

– «Aquest país ha sobreviscut mil anys gràcies a una voluntat de ser. Una voluntat tossuda col·lectiva, de la gent del carrer, no de la classe política, que ha fet possible que la cultura catalana hagin sobreviscut a cultures tan poc amants de la diversitat com són la francesa i l'espanyola. I veig clarament que aquesta voluntat s'està diluint.»

pot gaudir. El tiet Joan li deixa tocar la bateria, el tiet Fali li deixa tocar el baix, està bastant malcriat. En aquesta edat es pensa que la prova de so és el concert. Quan sigui gran i gaudeixi un concert de veritat, no m'ho voldré perdre.»

– Com compagina la vida familiar amb la musical?

– «La meva dona té un horari fix a l'Ajuntament de Tarragona. Als matins m'encarrego jo del nen, l'aixeco, li dono l'esmorzar, el vesteixo i el porto a l'escola. A la tarda és més una cosa de tots dos. De totes maneres, la intenció la fa ella. Jo sóc el que posa al nen les sabates al revés, el que s'oblida de posar-li el bolquer i ella la que sempre té a un ra-

có del cervell el que cal a cada moment. Un xip maternal que a nosaltres ens és difícil de tenir. Encara que conec pares que crien sols el fill i aquest xip aleshores el tenen; si estàs sol, el desenvolupes; en canvi, si hi ha la mare, mires l'Eurocopa. Això sí, quan estem de gira, per mantenir el contacte aprofitem el lloc on actuem per fer una excursió familiar de cap de setmana.»

– El disc *Bon dia* continua essent una fita de la música en català. 95.000 exemplars són molts.

– «Era una altra època. El sostre de la venda de música, a més, és un sostre fals. Els Pets continuem sent els que venem més, però les xifres del nostre

darrer treball s'acosten als 20.000. No és un tema exclusiu de la música catalana. Fa deu anys Alejandro Sanz venia tres milions de discos i ara no arriba al mig milió. Són les conseqüències de poder baixar la música de franc.»

– Com va la gira commemorativa?

– Hem fet trenta concerts i podríem dir que ha estat la gira més internacional. Hem tocat a Madrid, a Berlín, a Mèxic i a tot el territori nostre, des de la Catalunya Nord fins a les Illes. A Madrid, vam ser molt ben rebuts, es notava que sentien curiositat. L'únic inconvenient és que hi fa molta calor i que ens van fer tocar a les sis de la tarda.